

(55)

શ્રી સંજેયર પાર્શ્વનાથાય નમઃ

અંધારામાંથી-અજવાળામાં.

ભાગ ૧ લો.

સંશોધક અને લેખક :

માણેહલાલ હગનલાલ મહેતા, અમદાવાદ.

પ્રિન્ટર રૂ. ૧-૫૦ ફક્ત

(૧-૧-૨૦ પેરેજ ભવન)

નોંધ : જાંવન પ્રસાર થતે, પ્રિન્ટર કચ્છે ભેળી રાખી છે.
જાના પછી ભોળે-જાણ પણ જાણ પામે છે તે જાણ સંબંધે,
તે જ ને જાણના રૂપ. જાંવનથી, જાણનાં રહસ્યો લખને
જરૂર સમજાશે.

(55)

શ્રી સંજેશ્વર પાર્શ્વનાથાય નમઃ

અંધારામાંથી-અજવાળામાં.

ભાગ ૧ લો.

સંશોધક અને લેખક :

ભાણેશલાલ હગનલાલ મહેતા, અમદાવાદ.

પ્રથમ પ્ર. ૧-૫૦ રૂ. ૧

(૧-૧-૨૦ પેરેજ ભથ્થા)

નોંધ : વાંચન પ્રસાર થતે, પ્રિંટર વગેરે બિંદી રાખી છે.
આના પાત્રો બોલે જાય. પણ જાહેર પાસે છે તે જાણ સંબંધે,
દેખ ને ભાગ્ય પુરુ. વાંચનથી, સ્વસ્થ રહેશે તમને
જરૂર જાણશે.

(55)

શ્રી સંજેશ્વર પાર્શ્વનાથાય નમઃ

અંધારામાંથી-અજવાળામાં.

ભાગ ૧ લો.

મંથોપક અને લેખક :

ખાજુલાલ હગનલાલ મહેતા, અમદાવાદ.

પ્રથમ દ. ૧-૫૦ રૂ. ૧૨

(૧-૨૦ પેસેજ અથવા)

નોંધ : જાંચન પ્રસાર મટે, પ્રથમ વારી ભિતી રખી છે.
જાના જાની જોને જાન પત્ર જહાર પાલે છે તે જાન જાંચને,
ટો જ ને જાજા, પુણ જાંચનથી, સજાઈ રહસ્યે દમને
જરે.જા જાજાથી.

પ્રથમ આવૃત્તિ કોપી ૨૦૦૦
જાન્યુઆરી ૨૦૨૬ સુધી ૧૯૭૩
વીર સંવત ૨૪૬૬

મંગાવવાનું ઠેકાણું-ગ્રામીણ સ્થાન
૧ શ્રી મણીલાલ જગનલાલ મહેતા
સોદાગરની યોજા, અવેરીવાડ,
અમદાવાદ.

સેજને આનંદકર સ્વાગતીન રાખ્યા છે.

૨ શ્રી ધનજીભાઈ દેવચંદ અવેરી
૫૧/૫૪ મોદસીન મંઝીલ
ગીરમ સ્ટ્રીટ, ચોથે માળે,
મુંબઈ-૩

મુદ્રા ક્રમ ૩૬. ૧-૮-૦
(૧. - - - - - ગોપીચંદ્ર અમર)

૩ શ્રી દીપ્તીકુમાર જોશી
અમદાવાદ યોગીશ ચૌધરી, મહેલા નં.
૧૧ દક્ષીણી રોડ,
મજાદ (ક્રીડ) મુંબઈ ૬૪
ફોન નંબર ૬૬૧૦૨૬

નિર્ણય : અમદાવાદી આર. પુનઃક્રમીકરણ
નક્કે મોકલવામાં આવેલું છે.
અમદાવાદી આર. પુનઃક્રમીકરણ
નક્કે મોકલવામાં આવેલું છે.

૪ શ્રી મણીલાલ જગનલાલ મહેતા
સોદાગરની યોજા, અવેરીવાડ,
અમદાવાદ.

અમદાવાદી આર. પુનઃક્રમીકરણ
નક્કે મોકલવામાં આવેલું છે.

ચિત્ર પરિચય

અધારામાં રહેલો માનવી, અધારામાંથી કાઢી બહાર પ્રકાશ અજવાળા જેવું બાળે છે, અને તે અધારામાંથી બહાર, તે અજવાળા તરફ પ્રયાણ કરે છે. અને એમ દૃઢ બનતાં, તેને મુખ જેવો પ્રકાશ ભેવા મળે છે. એટલે તે પોતાની જાનને ભેતો ભેતો, આ નવા પ્રકાશના અજવાળામાં પડાંચે છે. ત્યારે તેને જાન આવે છે અને અસ્તોસ થાય છે કે આજ મુખી અધારામાં જ અટવાઈ રહ્યો હતો. હાથ ! હવે તો હું અધારા-માંથી અજવાળામાં આવ્યો. આજ મુખી હું આ ખલકમાં ખેવાઈ ગયો હતો, પરંતુ હવે તો હું મારી જાતને અને જન્મ તને ઓળખતો થઈશ, એમ આનંદ માને છે અને પ્રકાશ તરફ ચલેલો જાય છે—એટલે જીવનમાં પડેલો આવેલો, તેને સમજાય છે ! અને હવે તેનો આત્મા, ઊંટાણમાં વીચારી, સત્યની શોધમાં થીંતવન કરેલો થાય છે. આ પ્રકાશથી તે શાસનને સમજતો જાય છે અને ધર્મને સુક્તિપૂર્વક સમજવા, તેનામાં પ્રેરણા લેપજે છે—પેલા થાય છે—જે જાતનાને દૂર કરે છે.

ચિત્ર પરિચય

અધારામાં રહેલો માનવી, અધારામાંથી કાઢી જડાવ
 ૧ અજવાળા જેવું બાળે છે, અને તે અધારામાંથી જડાવ,
 અજવાળા તરફ પ્રયાણ કરે છે. અને એમ કદમ ભરતો,
 મુખ જેવો પ્રકાશ એવા મળે છે. એટલે તે પોતાની જાતને
 જોતો જોતો, આ નવા પ્રકાશના અજવાળામાં પડાય છે. ત્યાર
 તેને જાન આવે છે અને અસોચ થાય છે કે આજ મુખી
 અધારામાં જ અટવાઈ રહ્યો હતો. હાથ ! હવે તો હું અધારા-
 માંથી અજવાળામાં આવ્યો. આજ મુખી હું આ ખલમાં
 ખોવાઈ ગયો હતો, પરંતુ હવે તો હું મારી જાતને અને જગ-
 તને જોઈ જોતો થઈશ, એમ જાનક માને છે અને પ્રકાશ તરફ
 વધતો જાય છે-એટલે જીવનમાં પડેલા આવતો, તેને સમજાય
 છે ! અને હવે તેનો ખાતમા, હિંસામાં નીચારી, સત્યની શોધમાં
 ચીંતન કરતો થાય છે. આ પ્રકાશથી તે શાસનને સમજતો
 જાય છે અને ધર્મને કુદિતપૂર્વક સમજ્યા, તેનામાં પ્રેરણા
 લેય છે-પેલા થાય છે-જે જડવાને કરે કરે છે.

પ્રથમ આવૃત્તિ રૂાી ૨૦૦૦
જાન ૨૦૨૬ સુધે ૧૯૭૩
વિરે સંગત ૨૪૬૬

મંગલવાનું ઠેકણું-પ્રાપ્તી સ્થાન
૧ શ્રી માણેકલાલ જાનલાલ મહેતા
સેદાગરની પોળ, અવેરીવાડ,
અમદાવાદ.

લેખકે આવી જણાવેલ સ્થાનમાં રહે.

૨ શ્રી મનગુભાઈ દેવચંદ અવેરી
૫૧/૫૪ મોદસીન મંઝીલ
મીરાજા સ્ટ્રીટ, ગોધે માળ,
મુંબઈ-૨

ક્ર.સં. ૩૬૬ ડી. ૧-૬-૭૭
(૧૦.૧૦.૭૭ અલગ)

શ્રી ચિંતામણિ પાર્શ્વનાથાય નમઃ
અંધારામાંથી અજવાળામાં

બિલડતો પાને

મનિદા તારતી દેવી, વિનય થકી તુંજ વંદન હું કરું,
સન્નિધિ આપો માતા, હું તુંજ અવિરત ધ્યાન થરું.
હું મુગ્ધ ગાવા પ્રેમે, પ્રથમ સકાય તમે મુજને કરજો,
મુજ રતનાંગ આત્મી, વિદ્યન રાકળ મુજ હરે હરજો.

મારી ઐક અભ્યર્ચના

બિલકલે પાને

શ્રી ચિંતામણી
અંવારામાંથી આ

કલે પાને

મનિષા ભારતી દેવી, વિનય થકી તુંજ વંદન હું કરું;
ગેનનનિ આપો માતા, હું તુંજ અવિરત ધ્યાન થડું;
હવે તુંજ માતા પ્રેમે, પ્રથમ સકાય તમે મુજને કરજો,
મુજ સ્તનામ્ને આવી, વિદન સકળ મુજ હરે હરજો.

મારી કૌંઠ અન્યર્થ ના

શ્રીધરજી ત્યાગી નથી
શ્રીધરજી ત્યાગી નથી

[illegible]

श्री विंतामल्लि पार्श्वनाथाय नमः
अंबाराभांथी अजवाणाभां

લિવડતે પાને

શ્રી ચિંતામણી
અંવારામાંથી

કલે પાને

મનિજા બાસતી દેવી, વિનય થકી તુંજ વંદન હું કરું;
સન્મતિ આપો માતા, હું તુંજ અવિરત ધ્યાન થડું.
હવે મુખ માવા પ્રેમે, પ્રથમ સકાય તમે મુજને કરજો,
મુજ સ્વનામ આપી, વિનય સકળ મુજ હૃદયે હરજો.

મારી એક અન્યથા ના

શ્રીજગતી ત્યાગી નથી
શ્રી

ਮਾਰੀ ਜੇਕ ਅਭਿਯੰਨਾ

[illegible]

માનવમાં ભરેલું “જ્ઞાનમનનું” કાન અને શાન”
 રૂપ ધસતો જ નાથ. એટલે કે ધણી સદ્ભાવતાઓ
 પ્રકટે છે. બુદ્ધિ વિકસે છે. પછી સદ્ભાવતાઓ
 માનવ તરીકે, પ્રભુએ બસેલાં, આંખ, કાન અને શાન”
 ઊંચીન અવસ્થા કરવો નોંધએ. (૧) આંખ એટલે નેત્રું-નીંકા-
 જડું અને વાંસડું. (૨) કાન એટલે એક ચીત્તથી સાંભળવું
 અને (૩) શાન એટલે તેમાં બુદ્ધિને ફેરવવી તથા લડાવવી
 જેથી કાનું કાલ સમજાય અને આત્માને જાય. આમાં કોઈ
 કંઈ કે ખરું નથી. મુગમ અને મુલલ છે. આવી પ્રેક્ષીસ
 પદ્મથી કવને નાણવાની એક રૂચી ઉઠે “છસાસા” બે
 મંદે, જેથી પરીજાને જડતા જતી રહેશે. અને તેમાંથી પછી
 માનું જાન થાય છે.

સાચી સમજણ અને અભિવ્યક્તિની જરૂર છે. આજેના સમાજમાં આવા સ્વચ્છ અને સ્વચ્છતાથી ભરેલા લોકોની જરૂર છે. આજેના સમાજમાં આવા સ્વચ્છ અને સ્વચ્છતાથી ભરેલા લોકોની જરૂર છે. આજેના સમાજમાં આવા સ્વચ્છ અને સ્વચ્છતાથી ભરેલા લોકોની જરૂર છે.

માનવમાં ભરેલું “જ્ઞાનમનનું હલચલ” થાય છે, એટલે અંધારપટ ખસતો જ નાય. એટલે કોઈ અનેરો વિચારાત્મક પ્રકાર પ્રકટે છે. બુદ્ધિ વિકસે છે. પછી સદ્માવનાઓ સન્ન થાય છે.

માનવ તરીકે, પ્રભુએ બહેલાં, આંખ, કાન અને શાન્તે ઉપયોગ અવશ્ય કરવો નોંધ્યો. (૧) આંખ એટલે નેત્રું-નીંહા-જનું અને વાંચનું. (૨) કાન એટલે એક ચીતથી તથા લડાવવી, અને (૩) શાન એટલે તેમાં બુદ્ધિને ફેરવવી તથા લડાવવી, જેથી સાચું મત્વ સમજાય અને આત્માને જાય. આમાં કોઈ કંઈ કે પચાં નથી. સુખમ અને સુલભ છે. આવી પ્રેક્ષી પાંડવથી અને બલુવાની એક રૂચી ઉદ્ધે “અજ્ઞાસા” ઉભી થયે, જેથી પરિણામો જડતા જતી રહેશે. અને તેમાંથી પછી યાનું કાન થાય છે.

જ કાંડ અંધારથી પ્રભુ! પરમ તેજે તું લઈ જા!
 માનવમાં, અંધારપટ દૂર કરવા, દેવાનો અવાજ છે, પ્રભુ-
 નેત્રાં જાગે! કાન વગર ન સુવા. સાચામાં જોઈ અને
 વિદ્યાર્થીને જોઈ તું છે તે જાણવું. કે પછી કાન છે. આજ્ઞાન જોઈ
 રાત્રી વગર નેત્રાં જોઈ જાણવું. કાન! દેવામાંથી અંધાર-
 માં જોઈ જાણવું. કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!
 કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!
 કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!
 કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!
 કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!

કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!
 કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!
 કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન! કાન!

ડાંચાટે તેવા વસ્તુઓને નિયમિત બનાવ્યો છે !! આપણો
 પ્રાપ્તિ, કોનેવર વિદ્યાનો કે પ્રાપ્તિ-સંતોનો સમાવેશ કરતો
 જ નથી. કેમ ? અપારાધની ચાર ટીકાઓ બહાર બુદ્ધિ તો જ
 જણાયો કે વિશ્વ પદ્મું મોડું બહાર પથરાયું છે-એમાં પદ્મ
 પદ્મું બરડું છે એ જાનીઓને જાન આપે છે. વીરક સમયમાં
 પુર્વાચાર્યો તો નેપાલ-બુદ્ધ-ચિંતેશ્વર વચ્ચે હતા. આ મટે ?

એક સમયે શુદ્ધે મને સાચું કહ્યું કે અને સદુ
 બાતોનો બુદ્ધિ. તેમના તરફના માનપાનમાં, તેવા માનસીક
 મુખમાં એવા કુબી ગયા હોય કે દુરદુરના નેત્રમંત્રે સર્વોદ
 અભિપ્રાય પ્રદેશમાં (જે કે હવે તો દેર દેર બેનો પથરાયેલા છે
 રસ્તા, સડો, બંધાઈ છે) જ્યાં પર્મપ્રચાર કરવાની કોઈને ઈચ્છા
 જ પડી નથી કે ત્યાં જ્યાં, મુનેલા નેત્ર પર્મને જગતીએ પાપે
 ને પાપે કેમ ચડીએ કે ગયાઈએ તેની હરીફાઈમાં પડ્યા હોય
 પ્રતિષ્ઠા, માનપાન કે સન્માન, પ્રસિદ્ધિ અને પુજનનું મુંબાતુ
 બંધન કેવું મહાબુત હોય છે તે બધીએ હોયે. પણ પરીપ્રતિ
 બની, તેમાં જ રંગથી બધાઈ ગયા હોય, એટલે કાપરત થી
 રીતે ત્રણી ચડીએ ? જાનની મુખ કરતાં, લે.કરંબન કરી, ધીરજની
 તુખ મુખજ વધી છે એટલે જાનનો અવધ.ક કાંઈ હોય કે
 કાંઈ જો ?

જે બચમાં મળ્યા એ બચાવેને પૂરું કે મનુ
 વીરના સંતોષસરજુમાં, કીર્તિની દેવનાંદનાં સ્તનમાંથી કુપ મનુ,
 એમ કહેવાય છે. પણ તે વખતે દેવાનાં કાનર કેલો હોયે !
 જગત તે કાનમાં તો પડ્યાં એટલું જાણુ હતાં એટલે તે
 બખતની વાત જ થી કરી ! જે કહ્યું, સંતોષભાઈ ! આપણ
 માંકતું મંત્રુ છે. તે વખતે આપણ એટલું જ હતું. મનુ પોતું
 આપણ તો મનુ મનુ પદ્મું એટલું હતું. મનુનાં વધુ કીર્તિ
 સ્વામી અને તુપમાં સરનીતું આપણ છે (૧૦૦) ની બંદર

બળવે. રાજદરબારીમાં, જે સત્ય અને ત્યાગના કારણે જ
પુરંજો પ્રભાવ પાડી શક્યા હતા. અને તેમ બાળે પણ પ્રભાવ
કેમ ન પાડી શકે ? હજી સાર્વજનીક હોવી એકજો નહીં.
કે બહિષ્કાર ની ? પ્રજાપાતને જરાપણ સ્થાન ન હોયું એકજો.
તમે કાંતિ કર્યો નહીં તેપણ કાળ તો જન લાગ્યો જ. એ
કેદરવનો સનાતન નિયમ છે. માટે સહેલું વહેલું સંજન થયું.
કદમ બાલો ! જાની કદો છે.-કે

કેવલં આશ્વાસિત્ય નિત્ય ન કરંબ્યો વિનીર્જય .
યુક્તિ દિને વિચારે તું ધર્મદાનિ પ્રવ્યયતે.
કેવલ આશ્વાસો જ આશ્વ લઈને, કોઈપણ વિષયનો નિર્જય
ન કરવો. કાલજ કે યુક્તિ વિનાના વિચારથી, ધર્મ દાનીપણ
થાય છે. બુદ્ધિમાનોએ આશ્વની આશ્વ ઉપર પણ પોતાની
પ્રજ્ઞા-બુદ્ધિથી લાંબો વિચાર કરવાની જરૂર લાગી છે. જેથી
આશ્વનો બચાવર બચાવ કરી શકાય.

યસ્ય નાસ્તિ સ્વયં પ્રજ્ઞા આશ્વ તસ્ય કથંતિ કિમૂ
લોચનાબ્યામુ વિદિનસ્ય કપંધુઃ કિમૂ કનિષ્ઠતિ ?

જેને સ્વયં પોતાની પ્રજ્ઞા નથી. બુદ્ધિ નથી. એને આશ્વ થું
કરી શકે ? જેથી રીતે લોચનદીન જાનવ માટે કપંધુ થું કરી
શકે ? થું બલાવી શકે ?

વિદ્વાનો તું સંજન કરવા અને વિદ્વાનો ધરાને કાંઈ કહે
કેમથી જ નથી. એટલે જેનું કાપુ સમાજમાં (જાંબા કાંઈ
લોચા ઉપર) વિદ્વાનોની એટલું છે. સોચા જલ્દા નથી.
આપણાં જે કુરંધર મહાચાલકો છે તે કાર તે કહે
વિદ્વાનો બનાવી શકે. પણ તેમને તે બીજા અનેક કપંધુનો
પોલી રાખવી હોય ત્યાં આશ્વનમાટે આશ્વ કાન કરવા, કાં-

મન તરંગ અને પતંગના રંગ એવા વિચીત્ર સમયે,
સમયે કાંચીલાની માફક બદલાતા રહે છે એ ક્યારે કેવો રંગ,
કંઈ ધારણ કરીને બોલી છે એવી સાધકને ક્યારે એવી અધિ-
ગતીમાં પદછી દેશે તે કહી શકાય નહિ કોરી વિશ્વાસના એવો
તપસ્વી મેનકા વેરયામા દેશાયોને ? મારેજ અત્યંત જાણનારી
ખડુજ જરૂર છે. છતાં નખરેખાજ વિલની નનરોમાજ ચારંચાર
વીરાગીઓને વાત HALT કરવાનું અને છે ઉપરના પ્રશ્ને કશાએ
ના કેદ માનવને એવો નવાખાજ બન્યો છે અને બાન બુલાવી
દે છે કે પછી તે કેદમાંથી ઉગરતું મુકાકેડ અને ?

કેદલીક વખત અખુજ, અકિત પિંઝા ની-પુરો બા લાપુના
સંપર્કમાં રહેવાથી તેમના પગન મારે જવાબદાર અને છે
કારણકે પરસ્પર સંબંધથી કે દુષ્ટી સંગત તેનાથી બુદ્ધિ વધુન
ધાય છે. બાકો અને બકાનાનીઓ તેમને વિધાવણ મુંવાયા
સાધનો આપી બોલો પરીમહી બનાવે છે એનાથ બીજી ગુપ્ત
મોહ પણ ઉભા ધાય છે. પરિણામે યાતન વગાવાય છે ને ?
પછી એક દોષ અનેક દોષને પેદા કરે છે વધુ સંપર્કમાંથી
અનિવેશ કેપણે છે. ત્યાં મયોદાનો સોપ ધાય છે, એવો કે
ગુપ્ત અકિતમાંથી. દોષ બાકિત બનુકી કો છે એ સંગત જ
કારણાન છે. " મોહક મારે તે માણસ મારે " એવ દોષનો પ્રગતી
વધે છે.

પરસ્પરનો સંગ, કંઈ દેશવદ કરતો નથી, પણ હારે છે
એમાંથી જાણે હાર પગ ધાય છે. સમયે તેા મી. મીર
જાણના સુરત પ્રગમે, આનાથી વધુ સંવાદને, નુબન ને.
વા. એક મારી બાંન ? મીરે છે. યાતન થા ને બસ કરી
છે કે એકાએક એવરી ન જડે ? યાત તે બસનો જંદ કરી
સાધુ એકાએક એવરી બધ છે. તે તેમના સંવચને ન દોને ?
સાધી એકાએક એવરી બધ તેન કરતાં વધુ એકાએક એવરી

૩૬

અતિ મુખ સગવડો, અતિ સંગ, મુખ શીલીયાપણું
અતિ પરીચય આદી : સંસારી અને સાધુને કેવા પટકી નામે
છે. તેના દાખલાથી તો ઇતિહાસ લહેલો છે. It has a big History.
સમાજને સારી રીતે લાલબત્તી DANGER SIGNAL ધરે છે
ખરા ? આત્મચર્ચા છૂવે, તેના અજવાળે, તેમાં રહેલું નેખમ
ભાઈ મોઝ, જાણી વીચારી, જીવનને તે નેખમ (ને ખતર
ના છે) માંથી બચાવી લે ! એવી આ શીખ ઓછી નથી.
કંપન-ક્રાંતા અને ક્રીતી એ તથા એક પક્ષ માનવને બહુ
અનિશ્ચિન્નમાં પટકે છે. તેમાં કનક અને કાંતા તો ભારેલા
ખતર થાય) હાલના વિષ છે. શ્રી જંબુ સ્વામી પરણવાનો
આવડ કરનાં, તેઓ તેમની માને ફેલે છે. કે “ને એક
તરફ પરમાં જતારી મઠ હોય તો નીંદ્રા ન આવે, તો મા !
એ બાકને હું કેવી રીતે સંજાણું ? ” એટલે તેને સાધુ
સંજામાં અનિદ્રી છે, તેના સંગમાં સંસારી ન રહે તો સાધુ
તે સંગ ન ફેરવે જાનતો રહે ? વળી ક્રીતીનો જ દેખાઈ જાય છે.
સાધુના જ જીવે છે એટલે જાહેરાતમાં જ દેખાઈ જાય છે.
સાધુના જ જીવે છે એટલે જાહેરાતમાં જ દેખાઈ જાય છે.
સાધુના જ જીવે છે એટલે જાહેરાતમાં જ દેખાઈ જાય છે.
સાધુના જ જીવે છે એટલે જાહેરાતમાં જ દેખાઈ જાય છે.
સાધુના જ જીવે છે એટલે જાહેરાતમાં જ દેખાઈ જાય છે.

બહુ પ્રીય છે અને તેમની સાથેના સંપર્કમાંથી જ મેં આ
જુદા જુદા અર્થ જેવી કાલ્યાણ છે. ને પાંચી કેટલાક સ્વાનુભવ
માંથી સ્વરૂપે 'હું' છીં ચિત્રભાવ, સાધુપદ અને વેદમા.
સંસારી વસીએ કેટલા વર્ષોથી રહ્યા ? મો સપ્ત અને
સંસારી આધુર પરિણામ એવું બાબુ કે વર્ષોથી મંગલવાસાની-
ત્રમાં સરીને, માત્રથી કેટલું પ્રાપ્ત થયા. અને વમાજને બાલવાનું
મળ્યું કે પ્રભને આજ સુધી છેતરી.

વેપ વગરના તિથિમાં પણ આનંદની ઝીંચી કદા મંગલ છે.
સંકેતો કોઈક સંપર્ક અને મેના-પાપટુ કો-કુલકને વેપ કયાં
હોય ? હવે આમોનનિ મિત્રથી વધારે ? આ-મોનનિ તો
મનોભળ ઉપર જ આધાર રાખે છે પછી બહેનને બેઠીના
કે બેઠીના વેદમા હોય ? મન એવ મનુષ્યાનુભવ કાલજન વંધ
મિત્રથી ; હુંબુ કે તરુ જે તો મન ઉપર જ આધાર રાખે
છે. માટે તો કી આનંદ પાછુ ન હોય તે કે મનુષ્ય
તેજે વર્ષ છાતુ" વેપ કોઈ આ-માનાની છાતુના કાલ
લાગતો નથી. કી. આનંદના છાતુના મનુષ્યના વંધની અને
છાતુ હોય. એટલે શું તે પાન નહીં આનંદના વંધની અને
સાની ન હોય ? કાલજી એ સંપર્કના વંધને એ કયા વેપ
કર્ષે હોતી નામે, એટલે શું તેનામાં વિષ નો કોઈ અવ
છે ? તેમ પર આનંદના વંધને સાધુ વેપ પછી વિષ
એટલે શું કુલ જુનનો અનંદો વાલજના નથી અવ છે ?
સાધુ વેપ વગરના પૂર્ણ સંસારી, વિશાલીકર વેપ છાતુ
માં પણ સ્વન મરેડું હોય છે જે વેપનામાં હોય નથી.
વેપ (બેની કે બેચી) માનવને કોઈ વાલજનાથી કુલ કાલ
નથી. કુલ વેપ માટે, અને કોઈ વાલજનાથી કુલ પ્રવેશ છે.
અર્થ છે. બી વેપનાં પણ કોઈ વાલજ વાલજ પ્રવેશ છે.
એટલે તે વેપ તેની પ્રવેશને કુલ છે, અર્થના કુલને તે વેપનાં

૩૮

જન્ય તેમાં જન્મન વિશેષ છે. કારણ કે સાધુ સ્ત્રી :

જન્મ છે. જોવા અણુન, અજ્ઞાન કે તેવા શ્રીમંત લકતોના ટોળાના

જોવા. "હું : સાધુ કેમ થયો ? WHY I

જોવા. "હું : પ્રશ્ન છાંદગીબર સમક્ષ નહિ સારો

જોવા. "હું : સાધુ થયા પછી સાટે તે

૩૯

તેમાં જોગત વિશેષ છે. કારણ કે સાધુ શ્રીમંત ભકતોના ટોળાના વે છે. જોગ્ય અપુર, અસાન કે તેવા શ્રીમંત ભકતોના ટોળાના જોગ્ય, આત્મા પોષાશે નહિ. એ તો તમને લોગાલિમુખ બનાવશે. અને તમે બનશો. “હું” સાધુ કેમ થયો ? WHY I

“I AM A SADHU” ? એ પ્રશ્ન છાંદગીલર સમક્ષ નાંકરાઓ પછી પતન થયા પછી પછી તેનાં કરતાં પણ સાધુ થયા પછી પતન થયું. આત્માઓ કુબી ગયા. માટે તે સાધુ બન્યા. આત્માઓ કુબી ગયા. માટે તે સાધુ બન્યા. આત્માઓ કુબી ગયા. માટે તે સાધુ બન્યા.

[illegible][illegible]

જવાબદારી અને

મહા કાઠી નાંખે. ગંજામાં તો ઘણા જોળ પથર હોય છે.
પણ વધાર કંકર કાંઈ શંકર ના હોય અને ના બની શકે.
ઉમાબારની જેવી સગીરબાળા અને ડાંગરેટ પણ તેવું જ
કહે છે.

બવદેવ, પુરો વેપારી કોવાકાઠી સાથુ હતો. પરંતુ તેના
દેશમાં વિપરજ અવધા સંસાર જ ભાવેનાર રમતો હતો
અને ના સમાગમની તીવ્ર ઇન્કાવાળો હતો. જો તેની ના
નાગીલાએ જમાડવો ન હોય તો, તેની બારે દુર્ગતિ યજ્ઞ હોત.
આસં વેપ માત્રમાં જ વસાવ જવું નહિ. આન વેપમાં પાડ
વિષ ક્યાં નથી હોત ? નીરીપણ અને સાવધાનીની આજે ખાસ
જરૂર છે જીવાન વેપમાં ખસી જ વાસનાઓ ઉપર, આ
મુગમાં માથુ CONTROL રાખે તેમને મારાં જુરિ જુરિ વંદન!
પણ આ કાણુ કહેવો, તે આ મન નક્કર છે જેમ આજે મોસ
નથી. કાલજો મન-વચન-કાયા, જો રખેનો કાણુ ખડુ મુકાલ
છે. નાગીલા તે જોવું મહાન પુણ્ય ખાતી ગઈ કે (૧)
પોતાના સાથુપતિને પડતો ઉનારી લીધે અને (૨) આ રીતે
આજે તે જ આત્મા પ્રજુ મહાવીરનો ચરમ જોવળી
જંજુરવાની નીવડ્યા. તેમના પછી ગાઈ કેવળી યથા નથી.
જોજી રાત જ ના થયું ! હેનોએ આજના યંત્રને જ જાણના
મુગમાં યાસન માટે જોજી સાથુ ઉપર જ, ધર્મ કે યાસન રક્ષ
માટે, આશીર્વાદ રહી. બેસી રહેવાનું નથી. ધર્મ કે સંપત્તિ આરે
પામે, પ્રજુએ એક સરમાં રાખેલાં છે. તેની ખોતર આજ ભાર
કે હેતુ બરેહો છે. વિષ વાસના અતિ વિપ્રતે, પણ તે સિવાય
પણ પાત્ર કસ્ટરી અનેક પર કરી રહેલી વાસનાઓ ટોય છે.
જેમાં બેસનાર જેવન વચાક અવ છે. વાસના કે ગમ્મા પરડી
પતી જ નથી તે તે હાંમેમાં વર્ણી જ રહે છે.
આ બધેર સાથુ કાલ પ્રસન્ન. હેન સમાગમે
અપારમાંથી અવગણનામાં હાંમેમાં હેનને દિવસોન વળી એક કાઠી

હી ન લેતાં, કમઃ આગળ પડે. પ્રથમ જેન સમાજને
 સમી દુર કરવાનો કાર્યક્રમ હાથ ધરે તે સમે પ્રવેશ કરી
 રહી છે, એ દવે કોઈથી જાણવો નથી. કદમ કદાવવાની જરૂર છે, "
 ન પર્મ: પાર્મીકે: વિના " એ જુલાયેલું મુખ અમલમાં ગુરો.
 પર્મી નદી દોષ તો પર્મ નથી. યોગ્ય ને જરૂરી બાતો મેળવવાથી
 પર્મીએ પદ્મ જાણ છે એમ કદાચ નદી લાગતું દોષ પણ
 કદમ વગર પ્રગટ દેખાય છે કે પર્મીએ પદ્મ છે. યા માટે!

મંદિરોમાં બહિષ્કાર નામે યની આચારના, ઉપાધયોમાં
 ત્યામને નામે એકદો થતો પરીઘટ, સાધુ વર્ગમાં પ્રજુલીરના નામે
 વપડો જતો ખોટો આકાંક્ષ અને આ ઉપરાંત જતાની મારામારી
 — પર્મીએની સાકમારી, પાદ ઉપર, ચોખ્ખા વિવાય,
 મેલવાની પર્મપણ, પુસ્તકો અને વિલા માટે ભડંભડ.
 તમે તેવા અપ્રકાશ જાણુને થાતો રાત નસાડી મુકવાનો રાત્ર
 અને તેનાથી હિપ્સિય થતાં ચાકનને દુષીત કરનારાં અનિષ
 પરિવારો આપક બન્યાં છે જે છવે ચલતાં, શામિન વગેરેવાય
 છે. આવા કાચા કિમેલવારે સાધુ પર્મ પાળી ચકતા નથી
 એટલે અથવા મેલો મુરદ લકને આવેલા હોવાથી આવક
 આવિકા પાસેથી તમે તે પ્રકારે નાણું જોડાવી એકડું કરી
 થા મારી કરી કે ઉવરી બાગી બધ છે. આવી ઉડી વપાક
 કદો વગર, વિલા-લાકમુ મુનીએ તેમને મુડે છે, પાળી પસાવ છે
 અને સમાજની બગોચીએ ચલાય છે.

" રૂપ અને રૂપીયો " તેં આજે બહારની એક આ-
 રત્રીય આપક વસ્તુએ બની છે. એ જે વીનાથી છે તેને
 જાણીતી લેતો, સમજી બધું જોઈતું સાદર્ય તેનાંજ
 સમાવડું ન દોષ તેમ આજની તખરેવાજ વીનાની દુનીય,
 વીનાસને બાલે વીનાસને પંથે પડી છે. કારણ કે આ નાચવંત

આનંદ ધનથી ને થા અને-કે આચાર્ય પદવી ન સ્વીકારી.
 તેવી એપદવી બહુ આકર્ષી અને મોંઘી છે. તેને માણેકચોક
 ની બાજીની માફક સરેલી અને સરેલી બનાવી દીધી.
 એમ યોષીવડા વપતી બધા છે. તે માટે મુન ચાસન નેવા
 એએ બહુ બાંધવ દેવાની જરૂર છે. કારણકે આ તમને
 અને ઉપસાંગ કાળ છે આવક પણ. નવવીંધ સપનું એક
 મદાન અંગ છે. તેણે પણ ઉપરની લાગતિ નાખતી એ, એક
 નેથી આવી વપતી જતી યોષીવડાઓ પ્રવેશ કરી ગ્રેસ
 નહી. આપકનો આ પણ એક આપકવક ના છે

ઉપાધી, આ બધાનો પણ મુધારો કરેલ મુકો છે.
 અને તે મુકોના જ હાથમાં છે. એટલે પુવાન મુધારક સાધુ
 અને ધાવક, એ આનવ-દિને સરચનદાર છે હવે વિચ તે તે
 નવું જ માગે છે. જુની પુણ નહિ. નવા પુત્રની પુત્ર કીધ
 કેવી કહે છે તે નીકાળો કે ? જાણ ત્યાગ અને કાન
 વિના, ખાટી ઘડોનું ઘાટીય કે પર ઉપરેયને માટે ઘડી
 ઘડી થાતો, કાંઈ સકીય કામ કરી ઘડી નથી. પરંતુ
 એટલું જાણવું કે એ આણેણ આપણે બીજા ઉપર મુકા
 દેઈએ, તે આણેણના બાચન, આપણે કલ્પ ન કરીએ.

છંદની એ પણ એક ગાંડી છે મણીના કાંઈ એક
 ટાપ થો. બાએ દિવાળ કે એક કામકાં બધા એટો પડે
 ખુ છંદની એવું નથી. મણીનું એક પદ મુકી ઘાલ
 અને મુધારી પણ ઘાલ થા કરીને નજાલ પણ છંદની
 (એમાં ફરુખના પદ બાણ પેલે)નાં એટું છે ખરું ? છંદની
 તે પડું કરીને થા મુધારે. નેમ બાંધક પડું બધા એટલે
 છંદનીનાં એટલે કામનાં બંધનું તે કહેવું થા મું ? એ
 થા મુકા બહુ થા મુકે છે. એટલે છંદનીનું મણીન
 તે બહુ નેમનું છે.

મારી વરદના, તેમના અભિનંદન સાથે મેં પણ
 અભિનંદન આપ્યાં હતાં કે-તમારા કરતાં પણ વધારે નાણું
 રજવાસ તેા થયું છે, પરંતુ "માફ" નાણું ખર્ચાં કેમ કરી
 રૂપ અને સાથેક નીવડે એવી એવના સાથે વિચારનારા શાંક,

જેં તમને પ્રથમ બેયા । ચાંચકા । આવી એવના અને રોષ
 મેને ક્યારે જિપજો ! એ જરા વિચાર બો અને તમારી ભાવનાઓ
 (એ કાંઈ બંદર હોય તે) સાથે જરા વિચારનો અને મુશબકો
 કામે કે જેથી તમારું નાણું સમંતા નામં વેકકર્ક ન બધ અને
 ચારી રીતે સાથેક નીવડે, જે બીજા બનેને મુધારે । કરમાઈ કે
 કીડી ન જતા, જો તેમ વધારિયા વાપરને આવક કે ખાવવાઈ
 જવું તેા ન જ બોધિએ । સમયેચિત્ત જિને તેમ વાપરવું બોધ
 મદરીની કાવલી જેમ કહે તેમ વાપ નાથે પણ એ તેા અઢાળ
 વિષય છે, તેમ આ ખર્ચાનારા, પેવાની પુલિના, જિપવોમ
 પુષ્કાળ વિના, બીજના ઢેરાયા, નાનનાની ખાતર, પેવાનુ ના
 પુષ્ક કરે છે માત્ર એ થીને માટે । કાલુ કે વડબધ કેમ
 તેવું તેમને જાન નથી અને ખસીવનારામા, તેવું જાન
 હોય પણ કીડીની કુખમા તે કરેજ યાતા । એટલે
આ તેા લીલા છે.

અઢાળપણે દેહ પણ કેટલોક ખર્ચો નાખવામા
 દોષ એવા આવે કે વખાવ કરે તેવું માનમાં મુદર કે
 રીડીય પીજબીતું કામ્યું. પણ બંદર દુગ્ધ નથી તેા
 માથી પ્રાપ્ત ન થયે. માત્ર દુનિય. જુએ એટલુંજ તે
 કાંડીઓમાં એ દુગ્ધ (એટલે રૂપ કે ખાતર) બોધે
 ન દેય તેા તેઓ પણ દુનિયાને માત્ર એવા જેવા
 બર્જાવ દેહ દેહ્ય છે એટલે દેહ ખર્ચાકે પણ
 નામે આ દુગ્ધ માટે કાપરદો. કાંઈ દાંખવ
 એટલે જ નથી માત્ર કીડાંકીજ પનાવે છે

કે સામાન્ય વસ્તુઓની વિપુલતા હોય છે. શ્લોકોની
 યા પરંતુ કોઈકે હોય. બધા કુંગરામાં આવેક ન હોય
 , બધા છે. પણ એમના ગંદચળામાંથી મોટી ખરે, એવા
 તે કોઈક હોય સાધુ, સંતો કે સજ્જનો કહેવડાવનારા
 મોટી સંખ્યામાં મળી આવે પણ સાચા તો નમુનાની
 યોગ્ય હોય, વન તો રૂઝિમાં ચારે તરફ હોય છે પણ
 તરુશનાં વન તો મહાગીરીમાં જ હોય. આ મુલાવિતની
 વિ, આજનો મુગ આપણને બધાંજ આપે છે સજ્જનોને
 ત્યાં પુત્રની તંગી હોય છે. બધારે બીજાને ત્યાં કાકરાઓની
 વગર હોય છે. એમ કેમ ? કોઈકની તો કંઈકા ખાતજ
 હોય છે. બહુપણામાં, આપની જોઈતું હોય કાલુ પૂંડામાં,
 જુલ આસ કે સંદન પૂંડાની કામત છે અને તેવજ કંઈક
 આપી શકે છે, પણ બહુપણામાં પડેલા એવા પેલા પુણ્ય-કે
 મુલ્યવંતા મોટા કિંચ પૂંડાની કામત આપી શકે નહીં છે. અને
 તેથી તે બોલા સ્ત્રીનોજ અને છે. તેમને સ્ત્રીનાંજ કથાની
 પદવા પણ નથી હોતી.

પડેલા એન શાસન પત્રું અજવાળામાં હતું અને કાઢી
 વધારેવ પરાવતું હતું અર્ધનીંડા એન અજવાળી છે. હાલ જામે
 છે કે What will be the contribution of the Indian
 Sanskrit Literature if the contributions of the Jains
 are removed ? The more I study the Jain literature,
 the more happy and wonderstruck I am and I am —
 એ જાતના સહિત્યમાંથી, એન સહિત્ય બહુ કોઈની નાખવ મા
 આવે તો જાતના સહિત્યની રી રસ હશે ? એમ એમ એન
 સહિત્યને હું વધારે અજાણ છું છે તેનું હું અજાણ છું
 છે અને અને મુખ્યત્વે કહ્યું છે. સંપૂર્ણ સંખ્યાથી અને કેમ
 ક્યાં સુધી અત્યંત કાલકુ વર્ષો કે એ પાંચેસોમાં
 આંધ્ર હતું ? એવે અજાણ પણ પદો એન પણ હતા મહુલા

